

Тернопільська обласна бібліотека для дітей

Інформаційно-бібліографічний відділ

Лауреати премії імені Іванни Блажкевич – наші земляки

Інформаційний бюлетень

УДК 016 : 82
ББК 91.9 : 83
Л 28

Лауреати премії імені Іванни Блажкевич – наші земляки : інформ. бюлетень / Терноп. обл. б-ка для дітей ; уклад. Н. Я. Нефедорів, М. Д. Колопенюк. – Тернопіль, 2017–2018. – 59 с.

Відзнака за твори для дітей і за популяризацію творчості нашої славетної землячки Іванни Блажкевич – знакова премія її імені – заснована у 1993 році. З 2006 року вона є частиною обласної премії в галузі культури (номінація «Твори для дітей та юнацтва – імені Іванни Блажкевич»). Її лауреатами на сьогоднішній день є понад 20 наших земляків: письменників, художників, науковців, краєзнавців, громадських діячів.

Даний інформаційний бюлетень відображає їхні короткі біографії, матеріали про творчий доробок, відзнаки, вшанування. Подані ці матеріали за роками присудження премії.

Доповнює бюлетень бібліографія документів про премію на сторінках періодики, що є у фондах ТОБД.

Полегшить користування бюлетнем «Іменний покажчик».

Надіємось, нашим виданням скористаються вчителі, бібліотекарі, краєзнавці, шанувальники творчості наших земляків.

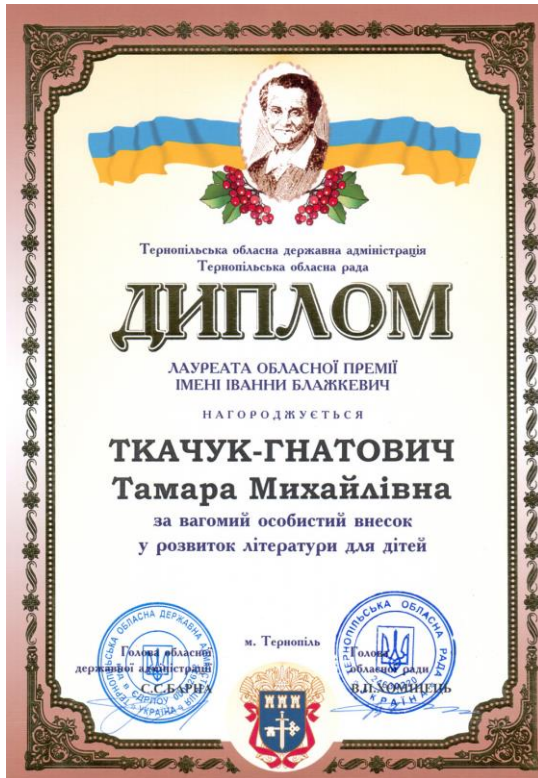
Матеріал підготували : Нефедорів Н. Я., Колопенюк М. Д.

Відповідальна за випуск : Новіцька Н. С.

Комп'ютерний набір і дизайн : Іжко О. В., Бондарець В. В.

ПРЕМІЯ ІМЕНІ ІВАННИ БЛАЖКЕВИЧ – відзнака за твори для дітей, педагогічний доробок і популяризацію творчості письменниці.

Заснована у 1993 році як Всеукраїнська літературно-мистецька премія. Засновники – Тернопільське обласне управління по пресі та редакція журналу «Тернопіль». З 2002 року премія отримала статус обласної літературної, нею нагороджувала Тернопільська обласна організація НСПУ. Тепер – це обласна премія в галузі культури (номінація – «Література для дітей та юнацтва – імені Івanni Блажкевич»).

Іванна Блажкевич –

письменниця, педагог, публіцист, етнограф, фольклорист, громадська діячка.

Народилася 9 жовтня 1886 року в селі Денисів Козівського району Тернопільської області.

Померла Іванна Омелянівна 11 березня 1977 року в селі Денисів, тут і похована.

Член НСПУ (1963). Закінчила школу в Тернополі (1900), здала у Львові екстерном іспити за вчительську семінарію (1910). Учителювала в селах Суботів і Залуква у 1911–1919 (нині Галицького району Івано-Франківської області), Станіславі 1920–1921 (нині Івано-Франківськ), у родинному селі (1922–1950). У 1941–43 – директор сільськогосподарської школи.

В період польської окупації (1919–1939) зазнала переслідувань властей. Займалася культурно-освітньою роботою, керувала жіночим гуртком, була референтом «Союзу українок» на Тернопільщині. Депутат Народних Зборів Західної України (1939).

Публікувала свої твори від 1908 року. Співпрацювала з часописами «Жіноча доля» (1925–1939, Коломия), «Жіночий голос» (1931–1939, Львів) та ін.

Вірші І. Блажкевич увійшли до виданих у Тернополі збірок духовної поезії «Богославень» (1994), читанок «Рости на щастя України-мами» (1991), «Я дитина українська» (1993), «Буде нами втішатися Україна-мама» (2000; укладач усіх – Б. Мельничук).

І. Блажкевич – автор статей з літератури, педагогіки, етнографії, кооперації, спогадів про І. Франка, О. Кобилянську, В. Стефаніка, Т. Бордуляка, О. Кульчицьку, Й. Вітошинського, П. Думку та ін.

Наша крайнка – ініціаторка створення Денисівського краєзнавчого музею. На тексти поезій І. Блажкевич писали музику А. Кос-Анатольський, В. Подуфалий та ін.

В родинному будинку створено музей-садибу письменниці, на її території встановлено пам'ятник (1988, скульптор І. Мулярчук).

У 1993 році заснована премія ім. Іванни Блажкевич. Тернопільська ЗОШ №9 носить ім'я нашої славетної землячки.

Сад для всіх

Пам'яті письменниці Іванни Блажкевич

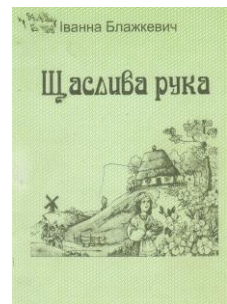
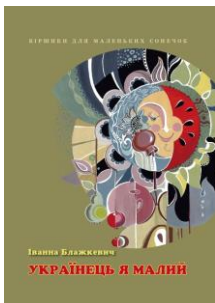
Цей сад для всіх, для всіх, для всіх –
отак як дощ для всіх, як сніг,
як сонце, вітер, як роса –
для всіх, для всіх його Краса
і Доброта його.

До саду –
на чай, на роздум, на розраду
як на урок чи на розмову –
у тишу, в мудрість вечорову
всіх нас запрошує Вона –
Іванна Омелянівна...

Оксана Сенатович

Видані книги :

- «Святий Миколай у 1920 році» (1920),
«Тарас у дядка» (1923),
«Діло в честь Тараса»,
«Вертеп» (обидві – 1924),
«Мила книжечка» (1928),
«В мамин день» (1931),
«Івась-характерник. Сценічна картина з дитячих літ Івана Франка в 3-х діях» (1936),
«Оповідання» (1937),
«Подоляночка» (1958),
«Прилетів лелека» (1971),
«Чи є в світі що світліше» (1977),
«Ластівочка» (1986),
«У дитячому садочку» (1993),
«Драматичні твори для дітей» (1993),
«Щаслива рука» (1998),
«Українець я малий» (2015),
«Маленька українка» (2016).

1993

Левицький Михайло –

український поет, перекладач, художник.

Член НСПУ (1981) та НСХУ (1996), НСЖУ (2007), депутат Тернопільської обласної ради I скликання (1990–1994). Співзасновник, перший голова першої в Україні крайової організації Народного руху України, член Великої Ради НРУ.

Михайло Васильович народився 16 березня 1948 року в селі Пукеничі Стрийського району Львівської області.

Помер 11 квітня 2018 року в місті Тернопіль, похований на батьківщині.

У 1984 році закінчив філологічний факультет Дрогобицького педагогічного інституту. Проживав у Тернополі. Працював у редакції газети «Відродження» (нині «Свобода») художником-оформлювачем.

Мав персональні виставки картин (1998, 2004, 2008). Вірші М. Левицького в Україні та діаспорі входять до шкільних програм.

Збірки поезії :

«Мамині перепілки» (1979),

«Світ околиць» (1986),

«Ранок» (переклад із Миколи Рубцова, 1986),

«Я завжди був закоханий в дерева» (1993, художнє оформлення автора),

«Вівторок» (1994, художнє оформлення автора),

«Де ростем, там мусимо цвісти» (1998),

«Відгомонила золота діброва» (переклад із Сергія Єсеніна, 1999),

«З останньої пелюстки літа» (2004, ілюстрації автора).

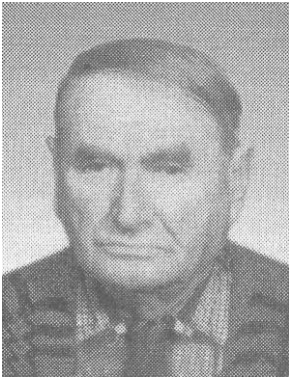
Книги для дітей :

«Сніг горів від снігурів» (1992),

«Великдень» (1993).

Відзнаки :

- ◆ орден «За мужність» 3-го ступеня (2009),
- ◆ медаль НСПУ «Почесна відзнака»,
- ◆ переможець Всеукраїнського фестивалю «Пісня року» (1998),
- ◆ лауреат літературної премії ім. Братів Лепких.

Хома Володимир – педагог, краєзнавець, фольклорист, літератор, літературознавець.

Володимир Іванович народився 2 лютого 1930 року в селі Денисів Козівського району Тернопільської області.

Помер 6 березня 2005 року в селі Купчинці того ж району.

Член НСЖУ (1992), почесний член Всеукраїнського товариства «Просвіта» (1998).

Закінчив філологічний факультет Львівського університету (1957), Київський педагогічний інститут іноземних мов (1962). Працював учителем ЗОШ у селах Покропивна, Ценів, Кальне, Купчинці, старшим науковим співробітником краєзнавчого музею у селі Денисів (1990–2004, усі села – Козівського району). Досліджував творчість **І. Блажкевич**, **І. Верхратського**, **В. Гнатюка**, **П. Думки**, **О. Дучимінської**, **М. Кічури**, **Ю. Словацького** та інших.

На прохання **О. Дея** зібрав низку фольклорно-етнографічних матеріалів із Тернопільщини, що надруковані у збірниках «Рекрутські та солдатські пісні» (1974), «Спілкування митців з народною поезією» (1981), «Пісні кохання» (1986), «Балади» (3 т., 1987), «Пісні Тернопільщини» (1993), «Казки Західного Поділля»

(1994) та ін. Ініціатор спорудження пам'ятників П. Думці та І. Франку в с. Купчинці Козівського району.

Книги :

«Наш синьо-жовтий стяг»,

«Денисів – село славне», «Провідник «Єфрем» (усі – 1997),

«Денисівський календар», «Павло Думка. Літературний портрет» (обидві – 1999),

«Літературно-мистецька Козівщина» (2003).

Збірки для дітей :

«Ми маленькі діточки» (1993),

«У садочку» (1997),

казки «Лісова Білосніжка» (1999).

Бібліографічні покажчики : «Хлібороб» (1971, співавт.) та «Іванна Блажкевич» (1980).

Упорядник книг Іванни Блажкевич, П. Думки та ін.

Цибулько Михайло – художник, науковець, педагог.

Михайло Богданович народився 1 січня 1949 року у селі Купчинці Козівського району Тернопільської області.

Помер 12 липня 2016 року в місті Тернопіль.

Закінчив Український поліграфічний інститут (1972). Працював учителем у Купчинській та Денисівській ЗОШ Козівського району, художнім редактором у Тернопільському облполіграфвидавці та редакції журналу «Тернопіль», художником у літературно-мистецькій газеті «Русалка Дністрова» (1977–1995).

З 1995 – викладач мистецьких дисциплін, а з 1997 – завідувач кафедри образотворчого мистецтва в Тернопільському національному педагогічному університеті імені В. Гнатюка.

Працював в галузі станкової графіки, графічного дизайну, екслібрису, фірмового і товарного знаку. Автор десятків портретів церковних діячів, українських гетьманів, світочів науки та культури, відомих тернопільських письменників. Проілюстрував понад 300 книг, буклетів, проспектів, каталогів, у т.ч. твори Б. Лепкого, О. Барвінського, Б. Бастюка, Р. Гром'яка, В. Будзиновського, Є. Зозуляка, К. Левицького, Б. Мельничука, К. Стахіва, П. Тимочка, П. Медведика, В. Хоми, Б. Хижняка, спогади емігрантів Тернопільщини.

1994

Мельничук Богдан – український письменник, редактор, драматург, журналіст, краєзнавець.

Член НСЖУ (1980) та НСПУ, Наукового товариства ім. Т. Шевченка, НС краєзнавців (всі –1998).

Богдан Іванович народився 2 серпня 1952 року в селі Молотків Лановецького району Тернопільської області.

Закінчив факультет журналістики Львівського університету ім. І. Франка (1974).

Працював головним редактором Тернопільського обласного управління у справах преси та інформації (1989–1993), видавництва Тернопільської академії народного господарства «Економічна думка» (1998–2003), літературно-мистецької і

культурологічної газети «Русалка Дністрова» (від 1992) й журналу «Тернопіль» (від 1994 – донині ; від 2009 – «Літературний Тернопіль»). У 2003–2009 – заступник голови редакційної колегії першого в Україні регіонального 4-томного «Тернопільського Енциклопедичного Словника», його головний науковий редактор.

У 2010–2014 – головний науковий редактор комунального підприємства «Тернопільський обласний інформаційно-туристичний краєзнавчий центр», відповідальний секретар редакційної колегії 3-томного енциклопедичного видання «Тернопільщина. Історія міст і сіл». Тепер – головний редактор журналу «Літературний Тернопіль». Очолює Громадську раду з відзначення Всеукраїнською літературно-мистецькою премією ім. Братів Лепких.

Власні твори :

«Вибрані новели» (1999),
«Професор і бичок Бамбурка» (2002),
«Скрипка від старого» (2004),
«Яр» (2007),
«Крапельни-плюс» (2000, 2002),
«Нові крапельни» (2002),
«Ваша Пресвітлосте, Дамо...» (2005),
«Сад любові» – (1, 2009, пісні),
«Сад любові» – (2, 2010, пісні),
«Зек, вождь і Гарсія Лорка» (2010),
«Суд без суду» (2010),
«Слова від серця» (тт.1–2, 2010),
«Дорога до себе» (2012),
«Портрет зблизька в різних інтер'єрах» (2012),
«Перейти на другий берег» (2014),
«Козацького роду» (2015, співаник для дітей),
«Хлібина для бандерівця» (2016) .
Вистава «Качення Пушок і задерикуватий півень».

Твори у співавторстві :

Автор і співавтор 15 краєзнавчих книжок, у тому числі:

- «Тернопіль. Що? Де? Як?» (1989),
- «Біль і пам'ять Молоткова» (1990),
- «Тарас Шевченко на Тернопільщині» (1990, 1998, 2007),
- «Шляхами Богдана Хмельницького на Тернопільщині» (1991),
- «Від Маківки до Стрипи» (2010),
- «За рідний край, за нарід свій...» (1993),
- «Шляхами стрілецької слави» (1995),
- «Кохання до нестями» (2013).

Вистава «Мазепа, гетьман України» (сценічний варіант Б. Мельничука за творами Б. Лепкого, Дніпропетровський музично-драматичний театр ім. Т. Шевченка), нагороджена міжнар. премією ім. П. Орлика (1995).

Вистави «Соломія Крушельницька», «Вісьта-війо» (за мотивами стрілецького гумору).

Вистава «Чотири чарівні перлини».

Вистава «Чарівні пиріжки Червоної Шапочки».

Інсценізації творів Р. Завадовича, П. Загребельного, Б. Лепкого.

Державні нагороди :

заслужений діяч мистецтв України (19 серпня 2008),

ювілейна медаль «20 років незалежності України» (19 серпня 2011).

Премії :

- ◆ ім. Братів Лепких (2000),
- ◆ ім. Уласа Самчука (2002),
- ◆ ім. Станіслава Дністрянського (2003),
- ◆ ім. Ірини Вільде (2008),
- ◆ «Державницька позиція» (2009),
- ◆ міжнародна літературна премія «Сад божественних пісень» ім. Григорія Сковороди (2010),
- ◆ 2-а премія Першого (2007), спец. приз Третього (2009), 3-я

премія Четвертого (2010, спільно з Н. Колтун)

- ◆ дипломант Всеукраїнських конкурсів радіоп'єс «Відродимо забутий жанр»,
- ◆ 2-а і 3-я премії Всеукраїнського літ. конкурсу «Коронація слова – 2010» у номінації «Драми» за п'єси «Реквієм для кларнета без оркестру» (спільно з О. Мосійчуком) та «Віщий сон, або Мудрий Іванко» (спільно з В. Фроленковим),
- ◆ ім. Ярослава Стецька (2011),
- ◆ міжнародна літературна премія україністики фонду Воляників-Швабінських при фундації УВУ (США, 2011),
- ◆ дипломант «Коронації слова – 2012, 2013, 2014, 2015» у різних жанрах,
- ◆ 1-ша премія у номінації «Квітни, мово наша рідна» XVI Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (2015),
- ◆ всеукраїнська премія в галузі краєзнавства ім. Дмитра Яворницького (2015),
- ◆ обласна премія в галузі культури в номінації «Краєзнавство – імені Петра Медведика» – за видання енциклопедичного тритомника «Тернопільщина. Історія міст і сіл» (2015),
- ◆ ім. Романа Завадовича (2016).

Медалі :

медаль ВУТ «Просвіта» «Будівничий України» (2008),

медаль Святих Кирила і Мефодія УПЦ КП (2010),

лицарський орден «Іван Сірко» III ступеня Українського вільного козацтва (2012),

Золота медаль української журналістики (2014).

Інші відзнаки :

◆ «Людина року – 2008» у Тернопільській області,

◆ перше місце у літ. конкурсі «Жінка в історії» (2014) за нарис «Співачка і цар (Соломія Крушельницька і Микола II)»,

- ◆ спецвідзнака за найкращий твір на військову тематику у конкурсі «Коронація слова – 2014», номінація «Пісенна лірика», за вірш «Батько-отаман»,
- ◆ дипломант 14-го (2010) та лауреат 15-го (2011), 16-го (2012) і 19-го (2015) всеукраїнських конкурсів ім. Мирона Утриска,
- ◆ дипломант обласного конкурсу ім. Володимира Вихруща (2002),
- ◆ почесний знак НСЖУ (2009),
- ◆ почесна відзнака НСПУ (2009),
- ◆ почесна відзнака міського голови Тернополя (2011),
- ◆ спецвідзнака «Вибір Генерального продюсера «1+1» за найкращий кіносценарій у конкурсі «Коронація слова – 2016» за «Проліскам сніг не страшний» (у співавт. із Валентиною Семеняк, 2016),
- ◆ «Почесний громадянин міста Тернополя» (2017).

Вихрущ Володимир – поет, доктор економічних наук (1991), професор (1991), заслужений економіст України (1990), член-кореспондент Академії підприємництва та менеджменту України (1995), академік Академії економічних наук України (1997), член науково-професійного товариства ім. М. Міхновського.

Член Спілки письменників України (1976).

Володимир Павлович народився 4 березня 1934 року в селі Августівка Козівського району Тернопільської області.

Помер 23 червня 1999 року в місті Тернопіль.

У 1952 році закінчив Львівський фінансово-кредитний технікум, відтак – Одеський кредитно-економічний інститут

(1959), Інститут управління (м. Москва), Інститут менеджменту (м. Київ), аспірантуру.

Упродовж 20 років – голова облплану, заступник голови Тернопільського облвиконкому. Від 1992 – завідувач кафедри економіки підприємств і корпорацій ТАНГ (нині – ТНЕУ).

Автор понад 100 наукових праць, у тому числі кількох монографій, навчальних посібників, більше 25 збірок поезій та пісень.

Поетичні збірки :

«Барви сонця» (1972) ,
«Утверджую день» (1975),
«Чебрець» (1977),
«Веління серця» (1979),
«Подих весни» (1980),
«Поезії» (1982),
«На крилах любові» (1984) ,
«Вірші та поеми» (1986) ,
«Полум'я калини» (1988),
«Серпень душі моєї» (1990),
«Мамина світлиця» (1991) ,
«Світло душі» (1991),
«Квіти надії» (1992),
«Шлях до волі» (1992),
«Світ починається з любові» (1995).

Збірки пісень :

«Пісні барвінкового краю» (1983),
«Немає кращої землі, як наша рідна Україна» (Австралія, 1991),
«Рідна сторона» (1994),
«Кроком руш!» (1995),
«З Україною в серці» (1996),
«Троянди на мечях» (1998),
«Білі черемхи».

Відзнаки :

всеукраїнська літературно-мистецька премія ім. Братів Лепких (1992).

Вшанування :

Ім'ям Володимира Вихруща названа Тернопільська спеціалізована школа № 17,

4 березня 2014 року на будинку по вул. Замковій, 7 у Тернополі, в якому тривалий час жив поет, відкрили меморіальну дошку.

Савак Богдан – краєзнавець, публіцист, культурно-громадський діяч.

Богдан Маркіянович народився 12 грудня 1948 року в селі Денисів Козівського району Тернопільської області.

Засновник та з 1989 року голова Денисівського осередку «Просвіти», співзасновник (1991) та довголітній голова осередку НРУ, член Всеукраїнської спілки краєзнавців (1992), НТШ (2002), Національної спілки журналістів України (2004).

Закінчив Чернівецький фінансовий технікум (1972), факультет підвищення кваліфікації Одеського інституту народного господарства (1982). З 1993 року – науковий працівник, а з 1999 – директор Денисівського краєзнавчого музею.

Автор краєзнавчих нарисів, які друкувалися у колективних збірниках, журналах, вітчизняній та українській зарубіжній пресі.

Засновник та видавець краєзнавчо-просвітницької газети-квартальника «Денисівський вісник» (з 2000). З його ініціативи та стараннями в с. Денисові встановлено меморіальні таблиці на будинках **Іванни Блажкевич** (1986), о. Йосипа Вітошинського

(1988), біля 450-річної липи Богдана Хмельницького (1979), поставлено пам'ятники **Іванні Блажкевич** (1991), о. Йосипові Вітошинському, Тетяні Федорів, Михайлові Шарику (1992), на честь проголошення Незалежності України (1993), висипано могили УСС (1989), козацьку (1993), відновлено пам'ятник Якову Струхманчуку в с. Росохуватець (1994), встановлено меморіальну таблицю на хаті Тимотея Бордуляка в с. Великий Ходачків (1988).

Стараннями Богдана Маркіяновича було відроджено прекрасний просвітянський хор, духовий оркестр, якому 2003 року присвоєно звання «народний».

Автор буклетів :

«Бій козаків під Купчинцями та Денисовим» (1991),
«Квітка на могилу о. Вітошинського»,
«Історія церкви в с. Денисові. Короткий опис»,
«Культурно-мистецькі здобутки Володимира Ковальчука» (2001).

Книги :

«Вчаться діти грамоти...» (до 150-річчя Денисівської школи, 1999),
«Краєзнавці Тернопільщини» (2003),
«З історії села Денисова» (2006).

Упорядник та автор передмов до поетичних збірок:

Т. Федорів «Я до вас ще повернуся...» (1993),
Я. Тучапського «Вистраждане на паростках надій» (1996),
О. Урбан «Струни серця» (1999),
драматичної книжки Я. Тучапського «Два голоси зради» (2000),
збірок «Просвіта» в Денисові» (1995),
«Слово про Вчителя» (2002),
«У пошанівок отцю Бордуляку» (2006).

Відзнаки :

- ◆ почесний член Всеукр. товариства «Просвіта» (1998),
- ◆ нагрудний знак за пам'ятно-охоронну працю (1987),
- ◆ відзнака «За досягнення в розвитку культури і мистецтв».

1995

Сенатович Оксана – українська поетеса, дитяча письменниця, перекладач, редактор. Член Спілки письменників України (1976).

Оксана Павлівна народилася 2 січня 1941 року в місті Бережани Тернопільської області.

Померла 31 березня 1997 року у місті Львів, похована на Личаківському цвинтарі поруч зі своїм чоловіком, поетом В. Лучуком (1934–1992).

Навчалась у Львівському політехнічному інституті (1957–1962). У 1960-ті роки працювала інженером на заводі, в науково-дослідному інституті.

Але талант творити, відчувати та шліфувати людську душу переміг. Із середини 1980-х – на творчій роботі, 1993–1997 – головний редактор щомісячної газети «Діти Марії».

У 1991 році до 50-річчя Оксани Сенатович вийшло вибране під назвою «Вчиться вересень читати», куди увійшов також оновлений варіант повісті «Не виростуть хлопці без дощу», перше видання якої з'явилося ще 1974 року.

Оксана Сенатович в останній рік життя написала дві повісті для дітей – «Пані Будьласка і вуйко Пампулько» та «Про Люлька Смока і Котів – місто чудес(не)».

Перша з них після смерті письменниці була надрукована у журналі «Соняшник» (2000) і вийшла окремим виданням (2007), друга лише фрагментарно друкувалася в часописі «Діти Марії», який письменниця редагувала упродовж чотирьох із лишком років наприкінці свого життя. Пані Оксана перекладала іншомовні поезії для дітей. А її твори переклали на білоруську, естонську, казахську, киргизьку, молдавську та інші мови.

Збірки поезії :

«Яблуневий цвіт» (1961),
«Стебло» (1968),
«Діапазон весни» (1979),
«Голубий голос» (1984),
«Чоловік з трояндою» (1986),
«Обличчям до голуба» (1990).

Збірки для дітей :

«Червоні лелеки» (1970),
«Вісім сотень колобків» (1972),
«Не виростуть хлопці без дощу» (1974),
«Вчиться вересень читати» (1977, 1991),
«Сніговик» (1981),
«Живемо в одному домі» (1983),
«Малий велетень» (переклад із сербської, 1986),
«Шпаки на колесах» (1989),
«Соловейку, тьох-мажор!» (1990),
«У красзнавчому музеї: Азбука для Левка» (1992).
«Малий Віз» (2007).

Відзнаки :

лауреат премії ім. Олени Пчілки (1992).

Якубовський Володимир –

український художник.

Член Національної Спілки художників України (1995).

Володимир Петрович народився 23 жовтня 1960 року в місті Копейск Челябінської області. У 1947 році батьки і родина Володимира Якубовського були

репресовані радянською владою.

У 1965 році разом із матір'ю і молодшим братом Ігорем повернулися в Україну, у рідне село його батьків Сороки Буचाцького району Тернопільської області.

Протягом 1976–1980 років навчався в Ужгородському училищі прикладного мистецтва, де опановував фах майстра декоративно-прикладного мистецтва. З 1982 – художник-постановник Ужгородського театру ляльок, а з 1987 року – Тернопільського обласного театру ляльок. З 2002 року Володимир Якубовський – головний художник театру.

Твори Володимира Петровича містяться в музеях України та в приватних колекціях за кордоном.

Хаварівський Богдан-Роман – український архівіст, педагог, краєзнавець, громадсько-культурний діяч, літератор.

Член НСКУ (1992), НТШ (1994). Депутат Тернопільської обласної ради (1994–1998).

Співзасновник обласних організацій ТУМ (1989), член правлінь обласних організацій «Просвіта» (1989) та Конгресу української інтелігенції (1995), голова обласного правління Асоціації українських словесників (1989), обласної організації «Меморіал» (2003–2016).

Богдан-Роман Васильович народився 1 вересня 1948 року в селі Гумниська Теремовлянського району Тернопільської області.

Помер 26 липня 2016 року у місті Тернополі, похований на Микулинецькому цвинтарі біля меморіалу жертв політичних репресій.

Закінчив філологічний факультет Чернівецького університету (1972, нині Національний університет). Начальник Тернопільського обласного управління освіти (1990–1992). У 1992–2010 – директор Державного архіву Тернопільської області.

Співвидавець газети «Русалка Дністрова» (1994–1999), започаткував (1994) серію книжкових видань ДАТО «Корінь і крона», член редакційних рад журналів «Тернопіль» (1994–1998), «Студії з архівної справи і документознавства» (1995), «Рада» (від 2002), член редколегій «Книги Пам'яті» (від 1989), ТЕС (від 2003), «Тернопільщина. Історія міст і сіл», ініціатор розробки і прийняття Концепції української національної школи в Тернопільській області (1991), член Комісії зі створення герба Тернопільської області (2003) та поштової марки Тернопільської області (2003), ініціатор створення в ДАТО особових фондів відомих діячів науки та культури, чий життя і творчість пов'язані з Тернопільщиною: **Іванни Блажкевич**, Степана Будного, Ярослава Геляса, Володимира Гнатюка, Василя Дідюка, Павла Загребельного, Івана Марчука, Богдана Мельничука, Михайла Ониськіва, Михайла Парашука та інших. Започаткував тут бібліотеку діаспорної літератури.

Автор понад 300 статей у наукових збірниках, періодиці.

Праці :

Архів Почаївського монастиря як джерело історичної правди // Почаївський монастир в контексті історії та духовності українського народу. – Тернопіль, 1995. – С. 94–97.

Армія Крайова на Тернопільщині (серпень 1944 – грудень 1945 рр.) // Polska i Ukraina po II wojne swiatowej. – Rzeszow, 1998. – S. 89–103.

Герби міст і містечок Тернопілля // Рада. – 2002. – № 1. – С. 76.

Предтеча: Польський рух Опору на Тернопільщині 1939–1941 рр. – Тернопіль, 2002. – 111 с. (співавт).

Гербові марки міської управи Тернополя з 1941-го року // Україна під час Другої світової війни: обіжник збирачів, зацікавлених у філателістичних і ерінофільних виданнях з цього періоду історії України. – Калгарі; Альберта. – 2003. – Ч. 4. – С. 30–33.

Праці в співавторстві :

«Біфони» (1995),

«Хто пожав «Бурю»? : Армія Крайова на Тернопільщині» (1996),

«Предтеча» (2003),

«Міська геральдика Тернопільщини» (2003),

«Українець Михайло Паращук : ровесник болгарської волі, страдник нашої долі» (2003).

Збірка поезії :

«Метелики юності на павутинці осені» (2003, переклад есперанто М. Кривецького).

Відзнаки :

- ◆ відзнака Українського фонду культури «За подвижництво в культурі» (1989),
- ◆ медаль до 2000-ліття Різдва Христового (2000),
- ◆ премія імені Братів Лепких (2003),
- ◆ відзнака Тернопільської міської ради 1-го ступеня (2005),
- ◆ заслужений працівник культури України (2008),
- ◆ орден «За заслуги» III ступеня (2009),
- ◆ орден князя Костянтина Острозького (2014) – за краєзнавчі дослідження,
- ◆ обласна премія в галузі культури в номінації «Журналістика – імені Володимира Здоровеги» – за видання фотокниги про генія сучасності «Я – серед вас... Іван Марчук і Тернопільщина» (2015, у співавт.).

1996

Сачко Ярослав – письменник, кіносценарист, критик, перекладач, літературознавець, залізничник.

Член НСПУ (1993), НСЖУ (2006), член об'єднання «Письменники Бойківщини» (2004).

Ярослав Петрович народився 18 серпня 1947 року в селі Хітар Сколівського району Львівської області.

Помер 1 грудня 2007 року в місті Тернопіль, похований на Микулинецькому кладовищі.

У 1973 році закінчив факультет журналістики Львівського державного університету імені І. Франка. Працював власним кореспондентом газети «Львівський залізничник» у Тернопільській області, машиністом електровоза і тепловоза локомотивного депо Тернопіль.

Писав кіносценарії до телевізійних фільмів Українського телебачення, п'єси для дітей (поставлені на сцені Тернопільського лялькового театру).

Збірки поезії :

«Жага доріг» (1983),
«Ранкові поїзди» (1990),
«Месія» (1993),
«Молочний шлях» (1995),
«Ломикамінь» (1998),
«Одкровення Зорі» (2003),
«Карби на серці» (2004),
«Смерековий вітер» (2007),
«Яровіт» (2007),
«Сигла» (вибране, 2008).

Книга прози : «Приречені» (2004).

Книги для дітей :

«Повітруля» (1996),

«Золоте курча»,

«Кавбуз» (2003),

«Золотий горішок» (2000),

«Зачарований замок».

Монографія «Михайло Драгоманов – подвижник української державності» (1994).

Кіносценарії :

«Я не впаду на коліна» (1977),

«Магістраль» (1978),

«Про що співають колеса» (1979),

«Рідне місто моє» (1980).

Відзнаки :

- ◆ лауреат міжнародної премії Об'єднання Оборони Чотирьох Свобід України (США, 2000),
- ◆ лауреат конкурсу «Голос серця» (2001),
- ◆ премія ім. Братів Богдана і Левка Лепких (2002),
- ◆ премія ім. Івана Франка (2005),
- ◆ премія ім. М. І. Зубрицького (2007),
- ◆ «Людина року в галузі літератури» (2004).

Бенза Ярослав – український поет, журналіст.

Ярослав Антонович народився 20 лютого 1950 року в селі Барих Бучацького району Тернопільської області.

Помер 2 лютого 2010 року у Тернополі, похований на Микулинецькому цвинтарі.

Навчався у Львівському університеті, здобув фах журналіста (1972). В 1974–2010 роках працював у Тернопільській обласній телерадіокомпанії. Друкував вірші у часописах «Україна», «Барвінок», «Тернопіль», у колективному збірнику «Богословень» та інших виданнях.

Відомі твори :

«Княжий оберіг»,
«Шубовснув місяць у Дністер»,
«Комар»,
«У горах Медоборах».

Книги для дітей :

«Чарунки» (1995),
«Абомовня» (2017).

Ханас Володимир – український історик, краєзнавець, педагог, публіцист, громадський діяч.

Член НСЖУ (1996), редколегій Тернопільського Енциклопедичного Словника, із видання монографічного дослідження «Історія населених пунктів Тернопільського району» (2006).

Володимир Васильович народився 1 січня 1966 року в селі Дубівці Тернопільського району Тернопільської області.

Закінчив Київський торгівельно-економічний інститут (1989), магістратуру ТАНГ (1999, нині ТНЕУ), навчався на історичному факультеті Київського університету (1991–1993).

Працював редактором відділу газети «Тернопіль вечірній» (1993–1996), головним редактором газет «Заповіт» та «Оазис-експрес» (1996), редактором «Вісника Асоціації Нобелівських

студій» (від 2002), газети «Академія» (2003–2004). Співініціатор проведення «Нобелівських читань», співзасновник кількох громадських організацій. Співкоординатор коаліції громадської організації «Своє!».

Книги :

«Історія села Дубівці. Ч. I» (1996),

«Михайло Грушевський і Конституція Української Народної Республіки» (1996),

«250 імен на карті Тернопілля. Польсько-українські культурні взаємини» (1996),

«Хто пожав «Бурю»? (1996),

«Армія Крайова на Тернопільщині в 1941–1944 рр.» (1996),

«Предтеча» (2002),

«Літературно-мистецька та наукова Тернопільщина. Словник біографій визначних людей Тернопільського району» (2003, опубліковано у газеті «Подільське слово»),

«Великі Бірки – з глибини віків до наших днів. Історико-краєзнавчий нарис» (2005, усі – співавтор).

Автор понад 1000 історико-краєзнавчих публікацій у пресі, статей в енциклопедичних та бібліографічних виданнях.

Збірка для дітей : «Абетка для Василька» (1995).

1999–2000

Барна (Іванців) Мирослава – українська поетка, перекладачка, публіцистка. Член НСПУ (2002).

Мирослава Петрівна народилася 20 червня 1961 року в місті Тернопіль.

Закінчила фізичний факультет Львівського університету ім. І. Франка₂₆

(1985), міжнародні курси іноземних мов у Москві (1988) та Інститут економіки та підприємництва у Тернополі (2005).

Від 1986 – педагог Тернопільської станції юних техніків, від 1992 – кореспондент-організатор бюро пропаганди художньої літератури НСПУ.

Від 2001 – проректор Інституту економіки і підприємництва (м. Тернопіль).

Збірки поезії :

«Я так довго мовчала» (1996),

«Алегорії літа» (2001) .

Книжка віршів для дітей :

«Тарантас» (1998).

Кравчук Володимир – поет, журналіст, літературознавець, редактор. Член НСЖУ (1998) та НСПУ (1999).

Володимир Ярославович народився 10 листопада 1960 року в селі Добромірка Збаразького району Тернопільської області.

Закінчив школу, лікувальний факультет Кременецького медичного училища (1981), Харківський міжнародний фінансово-економічний інститут (2007). Займав різні посади в медичних закладах.

Працював редактором районної газети «Народне слово». Упорядковував, редагував і видавав літературно-мистецький альманах «Рушник» у місті Збараж.

Друкував свої твори в альманасі «Вітрила», збірнику «Веселий ярмарок», у журналах «Дзвін», «Вітчизна», «Літературний Тернопіль», «Перець», «Малятко», в часописах Латвії, Італії, США, Австралії. Нині на творчій роботі.

Видані книги :

«Сніголом» (1990),
«Згряя чорних лебедів» (1996),
«Кладка через повінь» (1997),
«Зіниці розплющених вікон» (2000),
«Фата розлуки» (2005),
«Спопеліле озеро» (2010).

Книги для дітей :

«Казки Медоборів» (1993),
«Як сніжок промок» (1995),
«Ліниві чобітки» (2003),
«Для дівчаток і хлоп'ят вузлик віршиків до свят» (2010),
«Схудла баба Снігова» (2010),
«Бігло садом віршення» (2014).

Аудіоальбом «На цій землі» (у співавт., 2003).

Навчальний посібник «Патріотичні мотиви у творчості Яра Славутича» (1998).

Есеї :

«Подорож в літературу» (1995),
«Фата розлуки» (2005),
«Спопеліле озеро» (2010).

Відзнаки :

- ◆ літературна премія ім. Володимира Вихруща (2001),
- ◆ премія журналу «Літературний Тернопіль» (2010),
- ◆ диплом італійського часопису «Нові дні» (2006).

Волотовська Наталія – лікарка, художниця, літераторка, співачка, композиторка.

Членкиня НСЖУ та НСПУ.

Наталія Володимирівна народилася 12 серпня 1984 року у місті Тернопіль.

Закінчила Тернопільський національний економічний університет (2006), Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського (2007).

Авторка книжок для дітей, збірок поезій та прози, літературно-нотних видань, більше 30 наукових праць на медичні та економічні теми.

Твори опубліковані у ЗМІ, збірниках та альманахах. Вірші поетки поклали на музику М. Віятик, Р. Рудий, Л. Міллер та інші.

Як художниця створила більше 50 живописних і графічних робіт. Мала творчі виставки в Києві, Дніпрі, Тернополі.

Романи :

«Рецепт на любов. Рр.: Любов. D.S.: назавжди. Студенти у дзеркалі часу»,

«Дружина для президента, або Лілея святого Андрія» (2012).

Збірки поезії :

«Слово кришталеве» (2002),

«Розп'яття українського вікна» (2002),

«Дзвенить віків коштовне скло...» (2003),

«Іван Горбачевський. Спроба життєпису в прозі та віршах» (2004).

Літературно-нотні видання :

«Дорога до вічності» (2007),

«Мільйони їх, мов колосків на ниві» (2008),

«Пелюстка в сонячній росі» (2008),

«Берегиня» (2009),

«Схилюся Україні на плече» (2011).

Книжки для дітей :

«Наталчина абетка» (1998),

«Абетка маленького українця» (2015).

Відзнаки :

◆ гран-прі (1996, живопис), 1-і премії міжнародного фестивалю дитячого мистецтва «Чарівна книжка» (1997, 1998, живопис, графіка),

◆ 1-а премія і стипендія Всеукраїнського огляду-конкурсу «Нові імена України» (1998, живопис),

◆ лауреат Всеукраїнського конкурсу «Нові імена України» у номінаціях «поезія, живопис» (1998, 1999),

◆ дипломант Всеукраїнського фестивалю мистецтв академічного співу «Українське бельканто» (2000), літературна премія ім. Володимира Вихруща (2011),

◆ почесна відзнака Святої Праведної Анни III ступеня (2015) ,

◆ почесна грамота НСЖУ (2017).

Козачок Ірина – учениця Тернопільської класичної гімназії (у 2000 році).

Премія ім. Іванни Блажкевич за книгу «**Мої оповідки**».

2001

Чопик Марта – письменниця, майстер народної творчості.

Член обласного літературного об'єднання при Тернопільській ОО НСПУ.

Марта Теодорівна народилася 13 лютого 1933 року в селі Сондкова Ясельського повіту Підкарпатського воєводства (Польща). Згодом батько з сім'єю повернувся із заробітків у рідний

Болехів на Івано-Франківщині.

Закінчила Київський педагогічний інститут (нині Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова).

Працювала логопедом у Тернопільській обласній дитячій клінічній лікарні.

Любила творити: писала вірші і робила картини, складала їх «в шухляду». Але активно цим займалася уже на заслуженому відпочинку. І як результат – 20 збірок для дітей та дві книги лірики для дорослих.

Неодноразово свої вірші поетеса читала в програмі УТ-1 «Надвечір'я». Наприкінці 1998 року знімальна група програми побувала у Тернополі. Після цього на телеекранах з'явилася передача «В гостях у Марти Чопик».

У співпраці з О. Я. Аркушою та Н. Я. Сверчевською у 2004 році п. Марта видала посібник для логопедів, вихователів та вчителів «Абетка. Круговерть навколо А та...Я».

М. Чопик – майстер аплікацій, витинанок, паперової пластики. У 1998 році вперше виставила свої роботи на персональній виставці. Неодноразово її твори були на виставках у Тернополі, Бережанах, Болехові, Києві.

Збірки поезії :

«Це потрібно мені для життя» (1995),

«Чом в душі вогонь не гасне» (1999).

Книжки та посібники для дітей :

«Бабця не спала – казку складала» (1995),

«Хто у небі скуба гуси» (1996),

«Гарні діти в мами-квочки» (1997),

«А що бачать очка» (1998),

«В комарика скрипка є» (2000),

«Колобок» (2001),

«А чому пада дощик у траву» (2002),

«Зернятко» (2003),

«Сто загадок» (2005),

«Абетка. Круговерть навколо А та...Я» (2004, посібник у співавт.),

«Веселі нотки» (2004, пісенник),

«Пахне радістю земля» (2006),

«Задзвенів дзвіночок в школі» (2010),

«Дзвінко лине голосок» (2010),

«Небилиці» (2012),

«Кажуть, що посеред нас...» (2012).

Музичні казки :

«Колобок» (2005),

«В піднебесі синім» (2008),

«День почався на зорі» (2009),

«Рукавичка» (2012),

«Біда навчить» (2013).

Дерій Василь — науковець у галузі бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту, поет, літературознавець.

Василь Антонович народився 26 червня 1959 року в селі Нагірянка Чортківського району Тернопільської області.

Закінчив Копичинецький технікум бухгалтерського обліку (1977), економічний факультет Української сільськогосподарської академії (1981), аспірантуру при Київському інституті народного господарства (1990), докторантуру при Тернопільському національному економічному університеті (2012).

Доктор економічних наук України (2013), професор (2016), завідувач кафедри аудиту, ревізії та аналізу (2014–2017) Тернопільського національного економічного університету, академік Академії економічних наук України (2015). Головний редактор збірника наукових праць «Економічний аналіз» (2014–2016), заступник головного редактора наукового журналу «Вісник Тернопільського національного економічного університету» (2015), член редколегії Міжнародного збірника наукових праць «Інститут бухгалтерського обліку, контроль та аналіз в умовах глобалізації» (2013), Міжнародного наукового журналу «Інтернаука. Серія: «Економіка» (2017).

Автор більше 203 наукових і навчально-методичних праць, в тому числі 3 монографій, 7 підручників і навчальних посібників, 8 курсів лекцій та брошур, 45 методичних розробок, 28 фахових статей.

Поетичні твори друкував в обласних газетах, журналах, альманахах.

Збірки поезії :

«Пора каштанового цвіту» (2001).

Збірка для дітей :

«Мій Букварику, Букводарику» (1996).

Пісенні збірники :

«Мамині турботи» (1997, 2003; з композ. В. Лазаренком).

Відзнаки :

- ◆ призер літературно-мистецького конкурсу «Голос серця» (1998, 2001, 2007),
- ◆ призер II обласного конкурсу пам'яті поета і вченого-економіста Володимира Вихруща (2002),
- ◆ медаль «За збереження національних традицій Всеукраїнського об'єднання «Крайна» (2016).

2002

Гребеньовська Стефанія – український медпрацівник, театральний режисер-аматор.

Стефанія Іванівна народилася 28 лютого 1933 року в селі Верхня Калуського району Івано-Франківської області.

Померла 29 червня 2002 року у місті Бучач Тернопільської області.

Закінчила Чортківське медичне училище (1950), Київський інститут культури (1980). До 1974 року працювала медсестрою Бучацької центральної районної лікарні. У 1974–1988 – режисер самодіяльного театру (Бучач). З 1988 – режисер Бучацького зразкового театру юного глядача при районному будинку культури.

Дерій Богдана – літераторка-драматург.

Член літературного об'єднання при Тернопільській ОО НСПУ.

Богдана Василівна народилася 6 січня 1956 року в селі Великий Говилів Тербовлянського району Тернопільської області.

В Чортківському медучилищі здобула фах медичної сестри. 27 років працювала в медичних закладах Тернополя.

Неодноразово друкувалась у літературно-мистецькому додатку до часопису «Дзвони Лемківщини» газетах «Вільне життя», «Свобода», «Тернопіль вечірній», «Подільське слово» тощо. Її твори звучали по Тернопільському обласному радіо та «Радіо Тернопіль». Зараз на творчій роботі. Пише п'єси та сценки для дошкільнят і школярів, які друкуються в місцевих часописах.

Книги :

- «Мудрість хитрості – не сестра» (2000),
- «Корона» для принцеси» (кіноповість, 2001),
- «Не гави, а шкільні забави»(2002),
- «Книжки в сумці, а розваги на думці»(2002),
- «Сила однокрила» (2003),
- «Розбудіте думки й мислі» (2005).

Відзнаки :

- ◆ лауреат Всеукраїнського конкурсу «Земле моя, Україно» (2000, номінація «Кращий драматичний твір»),
- ◆ лауреат обласного літературно-мистецького конкурсу «Голос серця» (2001).

Паронова Віра – дитяча письменниця.

Віра Іванівна народилася 17 червня 1948 року в місті Порт-Артур (Китай). У дитинстві готувалася до професії художника, навчалася в образотворчій студії. Вірші почала писати з 13 років.

Освіту здобула в Тернополі. Спочатку в загальноосвітній школі № 4.

Потім в інституті народного господарства. Стала економістом.

У 39 років змінила фах – пішла вихователем у дитсадок, де знадобились її здібності з малювання та римування.

Зараз Віра Іванівна у творчій відпустці. В її доробку більше 60 книг для дітей різного віку: казки, оповідання, вірші, загадки тощо.

Книги :

- «Казки про квіти» (2001, 2008, 2015),
- «1400 загадок для дітей» (2006),
- «Для дитячої душі» (2007),
- «Казки про квіти» (2008, 2015),
- «На стежині» (2009),
- «Іспит милосердя» (2010, 2015),
- «Велике серце» (2010, 2011, 2013),
- «Казковий калейдоскоп» (2011),
- «Велика сила» (2012),
- «Щедре Різдво. Мої добрі справи» (2012),
- «Щедре Різдво» (2013),
- «Мої улюблені казки» (2015),
- «Царівна-жабка» (2016),
- «Мої улюблені вірші» (2016).

Кравець Степан – літератор, педагог. Член НСЖУ (2002), літературного об'єднання при Тернопільській ОО НСПУ.

Степан Миколайович народився 25 грудня 1951 року в селі Малі Бірки Гусятинського району Тернопільської області. Закінчив Тернопільський педагогічний інститут (1980). Від 1976 – викладач Тернопільського ПТУ № 3.

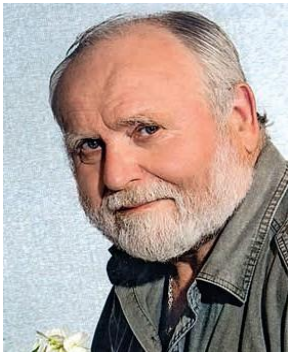
Автор численних публікацій в українській і закордонній пресі, виступів по радіо.

Книги :

«Джерела серця» (2001),

«Дорога до тебе» (2002, співавт.).

2006

Удін Євген – художник-графік, громадський діяч.

Член НСЖУ (1957), НСХУ (1970), заслужений художник УРСР (1970).

Євген Тимофійович народився 11 квітня 1937 року в місті Донецьк. Виростав на Буковині. У 1954 році закінчив школу в м. Чернівцях. У 1959–1960 роках навчався в студії народного художника України І. Холоменюка. Закінчив Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова в м. Львові (нині Українська академія друкарства) за спеціальністю – книжкова графіка.

Із 1961 року мешкає в місті Тернополі.

Був засновником та головою Тернопільської обласної організації Національної спілки художників України (1983–1992).

Працював доцентом факультету мистецтв Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка, зараз – старший викладач Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Т. Шевченка. Організатор і учасник мистецьких пленерів.

Художник працює в друкованій, станковій, книжковій, газетно-журнальній, плакатній, прикладній графіці та екслібрисі. У кожній серії своїх робіт Є. Удін прагне показати розмаїття технік, серед яких – ліногравюра, монотипія, офорт, гратографія, автолитографія. Він однаково добре володіє олівцем, маркером, пером, вугіллям, тростяною паличкою, пензлем чи мастихіном. Як влучно зауважив тернопільський журналіст та письменник Богдан Мельничук: «Євген Тимофійович працює в різних жанрах, і в усіх є, без сумніву, «зіркою» першої величини, а його стиль не сплутаєш ні з чийось іншим, бо позначений печаттю оригінальності найвищої проби».

Євген Тимофійович Удін є людиною-легендою в мистецтві. Творчість цього мистця znana не лише в Україні, позаяк його роботи зберігають у музеях і приватних колекціях Росії, Польщі, Німеччини, Бельгії, Словаччини, Канади, США та інших країн світу.

За більш як півстоліття творчої праці він **проілюстрував та оформив** майже 400 видань для видавництва України та Росії, зокрема :

«Між двома стенокардіями» Володимира Качалуби (1995),

українські народні казки «Котик і Півник»,

«Рябеньке яєчко»,

«Про Ріпку» (2001–2002),

«Наталка-нелегалка» І. Пилипця (2004),

«Проти течії» Б. Мельничука (2006) тощо.

Твори станкової графіки – серії :

«Моя Буковина» (1969–70, ліногравюра),

«Чернівці» (1970, цинкографія),
«Площа Ринок у Львові» (1977) В. Овсійчука,
«Архітектурні пам'ятки Львова» (1978, кольорова автолітографія),
«Пам'ятки України» (1970–1995),
«Юліуш Словацький» (1989–2005),
«Пам'ятки Тернопільщини» (1995–2005; всі – кольорова графіка)
та ін.

Виставки :

Від 1957 – учасник художніх виставок в Україні й за кордоном: Болгарія, Канада, Польща, Румунія, РФ, Словаччина, США, Японія та ін. Від 1961 – учасник художніх виставок в Україні й за кордоном: Болгарія, Канада, Польща, Румунія, РФ, Словаччина, США, Японія та інших країнах.

2002–2005 в рамках мистецьких акцій: виставка ілюстрацій до українських народних казок та серії «Костьоли Жешува» (грудень 2002 – березень 2003, ТОКМ; березень–травень 2003, Бережанський музей книги); 2004 – експозиції, присвячені Рокові Польщі в Україні:

«Костьоли Жешува» (травень–липень, Бережанський музей книги; вересень, Кременецька обласна гуманітарно-педагогічна академія імені Тараса Шевченка; листопад, ТАНГ, нині ТНЕУ);

«Юліуш Словацький у графічних аркушах Євгена Удіна» (від вересня – Кременецький літературно-меморіальний музей Юліуша Словацького) ;

виставка книжкових ілюстрацій (жовтень 2003–жовтень 2004, ТАНГ, нині ТНЕУ);

виставка в Тернопільському кооперативному торговельно-економічному коледжі (лютий–березень 2016).

Персональні виставки в містах Чернівці (1968), Вінниця (1969–1970), Тернопіль, Кременець (1975, 2001–2003, 2007), Бережани (1980, 2001–2003).

Відзнаки :

- ◆ медаль «За доблестный труд» (1970),
- ◆ почесна грамота Міністерства культури України (1970),
- ◆ почесна грамота Спілки художників України (1981),
- ◆ подяка від віце-президента м. Жешува п. Йозефа Гурного (1999, Польща),
- ◆ відзнака Тернопільської міської ради – почесний хрест «За заслуги перед містом Тернополем» (2001),
- ◆ всеукраїнська літературно-мистецька премія ім. братів Богдана та Левка Лепких (2010),
- ◆ ювілейна медаль «Двадцять років незалежності України» (2012),
- ◆ обласна премія в галузі культури в номінації «Красзнавство ім. Петра Медведика» (2014),
- ◆ орден «Бронзовий козацький хрест III ступеня» (2017),
- ◆ почесна грамота від Українського реєстрового козацтва (2017).

2010

Герман Олег – науковець, письменник, громадський діяч.

Заслужений діяч мистецтв України (2007). Член НСПУ (1993). Член Національної Ліги українських композиторів (1997). Кандидат історичних наук (1995).

Олег Михайлович народився 21 березня 1948 року в селі Чернихів Зборівського району Тернопільської області.

Закінчив Кобзарівську СШ Зборівського району (1966),

конструкторський факультет Львівського політехнічного інституту, факультет художнього конструювання Львівського інституту прикладного мистецтва (1973).

Від 1974 – в Тернопільському політехнічному інституті (нині ТНТУ ім. І. Пулюя): викладач художнього конструювання, старший викладач, від 1992 – доцент кафедри українознавства і філософії, від 1995 – проректор з гуманітарної освіти і виховання.

1990–91 – завідувач відділу культури Тернопільської міської ради, заступник голови обласного об'єднання Товариства української мови (нині товариство «Просвіта»).

1993–98 – голова Тернопільського обласного відділення Українського фонду культури. 2001 очолив Інститут національного відродження ім. І. Герети (м. Тернопіль). Професор кафедри українознавства і філософії Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя (2007).

Опублікував понад 30 наукових статей, більше 100 публіцистичних матеріалів у пресі, монографію з питань просвітницького руху на Тернопіллі (1999).

Створив та веде цикли радіо- і телепрограм з питань культурології. Учасник першого фестивалю української пісні «Червона рута» в м. Чернівці (авторська пісня – 1989) та фестивалів співаної поезії «Оберіг» у м. Луцьку (1989–1990).

Як художник-графік бере участь в обласних художніх виставках, оформлює власні та книги місцевих авторів.

Режисер, сценарист і автор святкових дійств :

450-ліття Тернополя та освячення національного прапора в обласному центрі (1990);

«Хресна дорога України» (1991);

«Великодня родина» (1993);

«Наша дума, наша пісня» (1995),

концертів районів області та звіту Тернопільщини в Києві (2001).

Режисер-постановник телефільмів :

«Ріка часу» (1999);
«Червоний жупан» (2000).

Автор збірок поезій :

«Прислухайтесь... Дзвенить струна» (1990);
«Мелодія слова» (1992);
«Настрій полудневого дощу» (1992);
«Краплини тихої довіри» (1994);
«Найпершою була любов» (1996);
«Для тебе» (1996);
«Душа болить словами» (1997);
«Тарасикові співанки» (1998);
«Щаслива мить» (1999);
«Хресне сходження» (2001);
«Силуети» (2001);
«Віддзеркалля» (2004);
«Околиця» (2006);
«За мить до...» (2008);
«Соло для двох ангелів» (2010);
«Князь Церкви» (2012);
«ВІН» (2012).

Книга для дітей :

«Сто потайних дверей, або Пригоди джури Михайлика» (2008).

Книги прози :

«Жайворонки в місті не співають» (2012),
«Співоча скеля : повістина з тридцяти зимових образків» (2017).
«Від хати до хати : історико-культурний нарис про село Чернихів» (2009).

Відзнака :

премія імені братів Богдана і Левка Лепких (2015).

2011

Сорока Петро – письменник, літературознавець, редактор, видавець.

Петро Іванович народився 6 січня 1956 року в селі Грицівці Збарзького району Тернопільської області.

Помер 5 червня 2018 року в місті Тернопіль, похований в селі Петриків Тернопільського району Тернопільської області.

Член НСПУ (1994), міжнародного ПЕН-клубу (2002). Кандидат філологічних наук (1994). Секретар Тернопільської обласної організації НСПУ. Голова правління обласного літературно-просвітницького товариства «Галицько-Волинське братство». Засновник і редактор просвітницько-видавничого товариства «Пегас» (обидва від 1990), приватного видавничого підприємства «Сорока» (від 2005), співзасновник (1999) і головний редактор журналу «Сова», редактор літературно-мистецького альманаху «Курінь» (від 1992), газети «Дзвони Лемківщини» (1994–1999). Автор численних наукових монографій про майстрів слова і пензля, серії «Денників», а також поетичних збірок.

Премія імені Іванни Блажкевич – за читанку для молодших школярів «Лісова скарбничка».

Художні книги :

- «Секрет довгожителів» (1998),
- «Горобці про літо мріють» (1998),
- «Я так люблю» (1990),
- «Сповідь сатирика» (1991),
- «Крона роду» (1994),
- «День чудес» (1995),
- «Чернігівська Січ» (1998),

«Сповідь сльозою» (2000),
«На ясні зорі Запорожжя» (2000),
«Пам'яті навперейми» (2001),
«Душа при свічці» (2001),
«Рік подвійних райдуг» (2003),
«Пригоди кота Патріка» (2005),
«Янгол у шибці вагону»,
«Маленькі секрети щастя і успіху» (2010),
«Таємниці краси та любові» (2010),
«Ладан осені» (2011),
«Шедевр» (2014).

Денники :

«Пам'яті навперейми» (2001),
«Найкраще померати в понеділок: денники 2001 р.» (2002),
«Голос із притвору» (2004),
«Денники 2004–2005» (2006),
«Застиглий вогонь» (2007),
«Знак серця : денники 2008 року» (2009),
«Натщесерце : денники 2009 року»,
«Дерево над водним потоком» (2012).

Монографії :

«Дух і форма, або Іван Мердак» (2005),
«Душа при свічці (Діяріюш Федора Жученка)» (2002),
«Секрет вічності, або Ліра і терни : десять етюдів про Бориса Демківа» (2000).

Відзнаки :

- ◆ літературно-мистецька міжнародна премія «Слово України» (1994),
- ◆ премія «Тріумф» ім. Миколи Гоголя (2002),
- ◆ літературна премія ім. Володимира Сосюри (2005),
- ◆ всеукраїнська літературно-мистецька премія імені Братів

Богдана та Левка Лепких (2005),

- ◆ міжнародна літературна премія ім. Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» (2009),
- ◆ літературна премія ім. Романа Федоріва (2010),
- ◆ літературно-мистецька премія ім. Пантелеймона Куліша (2011),
- ◆ Чернігівська обласна премія ім. Михайла Коцюбинського (2012),
- ◆ медаль Івана Мазепи (2016).

2012

Семеняк (Штангей) Валентина –

літераторка, журналістка, фотохудожник.

Член НСЖУ (1996) та НСПУ (2012) .

Валентина Миколаївна народилася 5 листопада 1963 року в містечку Тальне, районному центрі Черкаської області.

Дитинство і юність минули в селі Мошурові цього ж району. Дописувати почала ще в 5-у класі до районної газети «Колос», обласної – «Молодь Черкащини», республіканської – «Зірки». Закінчила факультет журналістики Київського університету (1986). Після закінчення переїхала в Тернопіль. Працювала в газетах «Вільне життя», «Тернопіль вечірній», «Ровесник», у західноукраїнському представництві канадського журналу «Родина».

Друкувалась у багатьох республіканських виданнях: «Жінка», «Україна», «Березіль», «Літературна Україна», «Патріот України», «Українська газета», «Сільські вісті», «Сільські обрії», «Життя», «Молодь України» тощо. Активно співпрацює з

газетами «Україна молода» (Київ), «Місто» (Тернопіль), журналом «Будьмо здорові» (Київ). Працює кореспондентом газети «Свобода» (Тернопіль). Авторка 14 збірок прози для дорослих і дітей.

Книги :

«Чи легко бути мамою?» (2005),
«Світ, який люблю» (2006),
«Срібна пектораль» (2007),
«Спитай у свого Янгола» (2009),
«Сила ангельської пір'їни» (2010),
«Писана торба» (2012),
«Булочка для... Бога» (2015),
«Об'явник» (2016).

Книги для дітей :

«Пригоди маленького люстерка» (1995),
«Великі пригоди маленького люстерка» (2013),
«Хто загубив усмішку?» (2014),
«Бурмотійко і Даринка» (2017),
«Баба Сяба» (2018).

Персональні фотовиставки :

«Світ, який люблю» (2005, Ельблонг, Польща),
«Бхарата – територія Сонця» (2014, Тернопіль),
«Дорогами Балтії» (2015–2016, Тернопіль).

Відзнаки :

- ◆ премія ім. братів Богдана і Левка Лепких (2015),
- ◆ відзнака літературного конкурсу гумору і сатири від Спілки українців Америки (Філадельфія, США, 1995),
- ◆ дипломантка літературного конкурсу 4-ї Міжнародної виставки-фестивалю «Православна Україна–2005» (Київ, 2005),
- ◆ переможниця Всеукраїнського фотоконкурсу «Моя Україна» (2005, Київ),

- ◆ дипломантка XIII літературно-краєзнавчого конкурсу ім. Мирона Утриска (2009, Турка, Львівська область),
- ◆ лауреат Всеукраїнського конкурсу гумору та сатири ім. Миколи Лукаша (2010, Київ),
- ◆ переможниця Всеукраїнського конкурсу «Глибини мови», «Усі ми родом з дитинства» та Міжнародного конкурсу «Українська мова – мова єднання» (2011, 2012, Хмельницький, Одеса),
- ◆ спецвідзнака «Вибір Генерального продюсера «1+1» за найкращий кіносценарій у конкурсі «Коронація слова 2016» за «Проліскам сніг не страшний» (у співавт. з Б. Мельничуком, 2016).

2013

Баліцька Марія – журналістка, редакторка, літераторка, громадська діячка.

Член НСЖУ (1993), НСПУ (2011), член Ради ТОО НСПУ (2013).

Марія Йосипівна народилася 26 грудня 1963 року в селі Гнидава, нині Піщане Зборівського району Тернопільської області.

Закінчила Копичинецький технікум бухгалтерського обліку (1982), факультет журналістики Львівського університету (1994, нині Національний університет).

Працювала у редакціях Тернопільської районної газети «Шляхом Ілліча» (нині «Подільське слово»), обласних газет «Ровесник» та «Свобода». Від 1994 – в ТАНГ (нині ТНЕУ): літературний працівник, редактор, від 1999 – провідний, головний редактор газети «Академія» (нині «Університетська думка»).

Гуртує довкола себе творчу молодь – написане молодими поетами друкує в альманасі «Серцеспів», авторка гімну ТНЕУ «Совість». Від лютого 2008 – редактор газети літературного об'єднання ТОО НСПУ «Літературна криниця», яку видає на власні кошти. Голова Тернопільського міського літературного об'єднання при ТОО НСПУ «Неопалима Купина».

Авторка 22 збірок поезій і віршованої прози, 9 книг для дітей, малої прози, п'єс, романів, текстів пісень. Прозу і поезію опублікувала у періодиці України, збірниках «Музичне мистецтво» (2005), «Жінка крізь призму письма» (2013), «Різдво в українській поезії» (2010), «Покрова в українській поезії» (2013); в альманахах «Подільська толока», «Жайвір», «Ліра», «Серцеспів»; у журналах «Жінка», «Дніпро», «Літературний Тернопіль», «Освітянин», «Малютко», в інтернет-виданнях.

Проза :

«Музика Землі» (2004),
«Чарівниця» (2005),
«Калинова Душа» (2008).

П'єси :

«Веселкове диво» (2009),
«Вільна обручка, або Холостяк і спокусниці» (у співавт., 2009),
«Вишиванка для Ісуса» (2013).

Книги для дітей :

«Мар'янчині СЕКРЕТИ» (2014).

Розмальованки :

«Сіренькі кролики» (1998),
«Казка про податки» (2004, 2005),
«Марійчині колисанки» (2011).

Казки :

«Парасолька для Сонечка» (2006),
«Лісова скарбничка» (2007),
«Андрійків світанок» (2007).

Оповідання :

«Подільська Ластівка у Таврійському краї...» (2014).

Збірки поезії :

«Жменька щастя» (1997),
«Демон Кохання» (1997),
«Сонце над Серетом» (1998),
«Пісенне намисто» (співаник, 1999),
«Загадкова Леді» (2001),
«Жар-Птиця» (2007),
«Хай святиться любов» (2008),
«На берегах Стрипи й Серету» (2012),
«Осяйний Тернопіль» (2013, 2014),
«Пелюстки Маминого щастя» (2013),
«Бабусина Радість» (2013),
«Яблуневий розмай» (вибране читачами, 2013).

Духовні збірки :

«Неопалима Купина» (2003),
«Містична троянда» (2009).

Віршована проза :

«Сонцесни» (2005),
«Стрітення» (2005),
«Поцілунок Дельфіна» (2005).

Інші книги :

«Ріка життя Володимира Вихруща» (2009),
«Джерело Любові» (кантичка, 2006),
«Душа Бджоли» (філософські міркування, 2012, 2013),
«Посивіле Серце» (філософські міркування, 2013),
«Мандрівка з Янголом» (вибране, 2016).

Упорядник колективних збірок :

«Матері» (2011),
«Татові» (2013),
«Сонячна криниченька» (розмальованка, 2010).

Відзнаки :

- ◆ літературна премія ім. Володимира Вихруща (2004),
- ◆ почесний знак НСЖУ (2007),
- ◆ дипломант 2-го Всеукраїнського конкурсу журналістів «Українська мадонна»,
- ◆ дипломант конкурсу духовних поезій «Ісусе, Ти потрібний мені»,
- ◆ 2-га премія Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» за п'єсу «Веселкове Диво» (2009),
- ◆ переможець конкурсу «1540 знаків любові до Тернополя» (2010),
- ◆ лауреат XIV літературно-краєзнавчого конкурсу ім. Мирона Утриска (м. Турка Львівської області, 2010),
- ◆ почесна відзнака НСПУ (2013).

2014

Гнатович (Ткачук) Тамара – українська поетеса.

Народилася Тамара Миколаївна 6 лютого 1958 року в селі Передмірка Лановецького району Тернопільської області.

Працює завідувачкою сектору науково-технічної бібліотеки Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя.

Збірки поезії:

- «Симфонія любові» (2007),
- «Спішу» (2008),

«Розхитаю дорогами обрій» (2010),

«Лебеділи слова» (2018).

Книги віршів для дітей :

«У бабусинім дворі» (2010),

«Жива вода-водиченька» (2010),

«Вірші про найкращі пори : від сніжинки до комори» (2012);

віршовані казки :

«Про пригоди в синіх водах» (2014),

«Таємнича місія» (2015),

«Казка про Добрика» (2015);

віршовані казки-п'єси для дітей :

«Пташиний ранок» (2011),

«Числа, цифри, цифренята» (2013),

«Ось такі пригоди у саду і на городі», «Листівки Миколаю» (2016),

«Матусина веселка» (2017),

«Крихта хліба» (2018).

Відзнака :

премія журналу «Літературний Тернопіль» в номінації «Поезія» (2011).

2015

Дем'янова Ірина – письменниця, краєзнавиця, редакторка.

Ірина Володимирівна народилася 26 серпня 1955 року в селі Нова Брикуля Тербовлянського району Тернопільської області.

Член НСЖУ (2001), НСПУ (2005).

Закінчила радіотехнічне училище у місті Рига (1982, Латвія).

Працювала на підприємствах міст Тернопіль та Рига. У Тернополі завідувала магазином-саломом «Джура», водночас – була редактором однойменного видавництва.

Працювала кореспондентом, завідувачкою відділу Тернопільської районної газети «Подільське слово». З лютого 2003-го року по грудень 2008-го – керівник і науковий редактор ОКУ «Редакція енциклопедичного довідника «Тернопільщина» (ТЕС), від 2009-го – на творчій роботі.

Твори публікувала у періодичних виданнях краю, колективних збірниках, журналах «Жінка», «Сова» (завідувачка відділу поезії, 2000–2001), «Тернопіль», літературно-мистецьких альманахах «Подільська толока», «Курінь» (від 2006 – завідувачка відділу поезії).

Організатор і керівник літературно-мистецької студії «Восьма нота» при обласній бібліотеці для дітей (2000–2002). Редактор більше 100 книг, до значної частини з них написала передмови.

У творчому доробку – сценарії телефільмів («Небо любові» (1995), «Я відшукаю папороті цвіт» (1996, у співавт.), історико-краєзнавчі розвідки, літературознавчі й публіцистичні статті.

Окремі твори перекладено есперанто, італійською мовою. Низку віршів покладено на музику.

Збірки поезії :

«Допоки день» (2000),

«Увійти двічі...» (2003),

«Ловитва вітру» (2007, спільно з І. Потієм),

«Л...» (2008),

«Мандолінова оркестра» (2011),

«Комарики-дзюбрики» (2011).

Збірки для дітей :

«Забавлянка» (2005),

«Чи втікав би з річки рак?» (2005),
«Кого півник розбудив» (2012),
«Цікавий зоосад» (2012),
«Вервиця» (2013, 2014),
«Все навколо веселкове» (2013),
«Дивовижа з дивовиж» (2013),
«Слон, слониха, слоненя» (2014),
«Ната і добрий ранок» (2015).

Відзнака :

літературна премія ім. Михайла Дубова (Рівне, 2016).

2017

Гербіш Надійка – письменниця, перекладачка, фотограф, мандрівниця.

Член НСЖУ (2008).

Надійка народилася 12 грудня 1987 року в Збаражі в родині вчителів.

Росла в Тернополі, де закінчила класичну гімназію, гуманітарний ліцей при Тернопільському експериментальному інституті педагогічної освіти. Навчалася в Києві, в 2010 році отримала диплом Київського національного лінгвістичного університету за спеціальністю «Англійська мова та література».

З 13-ти років вже була перекладачем у місіонерських таборах. У 16 почала дописувати в місцеві та всеукраїнські газети і журнали, з 17-ти працювала журналісткою в регіональному журналі, пізніше в обласній газеті, телеведучою, прес-секретарем, фотографом, головним редактором видавництва «Ездра»

(Олександрія), позаштатною перекладачкою у київському видавництві «Брайт Стар Паблішинг».

З вересня 2012 року викладала у Тернопільському коледжі університету розвитку людини «Україна».

Статті, нариси, оповідання та вірші друкувала в багатьох журналах, газетах, дайджестах, на Інтернет-порталах. Чимало з них здобували перемоги в літературних конкурсах.

Надійка Гербіш – авторка чотирнадцяти книг. А ще вона – успішна перекладачка. На даний момент переклала два десятка книг.

Здобувши другу вищу освіту на факультеті Міжнародних та політичних досліджень Лодзького університету, як кураторка з міжнародних прав американської компанії Mosaic Rights Management для Східної Європи та Нордичних країн зосередилась на проблемі освітніх практик в інтеграції біженців. Сьогодні Надійка активно відстоює інтегративний підхід у публічних дискусіях в академічній, культурній та церковній спільнотах України та за кордоном.

Серію творів для малечі почала писати ще в далекому 2008 році. Це була перша історія про Мишенятка. Решту його пригод писала, коли «очікувала» на зустріч зі своєю донечкою Богданою. Тож писала насамперед для неї. А загалом – і для інших малят. Але, як сама стверджує : «Дитячі книги пишуться не лише для діток», «незалежно від віку – книжка має дарувати радість і надію. Бути приємною на дотик і красиво оформленою». А тому часто оформляє книги як фотограф-ілюстратор. Кілька дитячих книг письменниця видала шрифтом Брайля.

Є ще в доробку Надійки дві аудіоказки від журналу «Пізнайко» – «Дивовижний фотоапарат» та «Хлопчик, який не боявся плакати». А ще, як перспективний педагог, створила програму лекцій для підлітків «Навчіть мене мріяти», яку вже декілька років реалізує в навчальних закладах Тернопільщини.

До речі, неофіційне творче прізвисько Надійки Гербіш – Фея радості. Вона вся – у своїх творчих проєктах.

Книги :

«Художниця» (2011),
«Теплі історії до кави» (2012),
«Теплі історії до шоколаду» (2012),
«Дороговкази, радіо та дощ» (2015),
«15 дієвідмін радості» (2017).

Книги для дітей :

«Помаранчевий дарунок» (2013),
«Одного разу на Різдво» (2014),
«Пригоди у весняному саду» (2014),
«Найважливіша знахідка» (2014),
«Мишеняткова арифметика» (2015),
«Мандрівки з Чарівним Атласом: Венеція» (2016),
«Мене звати Мар'ям» (2017),
«Пуанти для Анни» (2018),
«Мандрівка з Чарівним Атласом: Гринвіч» (2018).

Переклади :

«Багатий тато, бідний тато: чого вчать дітей багаті батьки – і не вчать бідні» / Р. Кіосані, Ш. Летчер (2007),
«Твоє Слово» / Д. Лем (2008),
«Стів Джобс: біографія засновника компанії Apple» / В. Айзексон (2012),
«Снайпер Арафата» / Т. Саад, Д. Меррілл (2012),
«Ключові рішення» / Дж. В. Буш (2012),
«Розвинуь лідера в собі» / Дж. Максвелл (2013) та інші.

Відзнаки :

- ◆ «European Christian Book of the Year» (2012),
- ◆ переможниця конкурсу «Жінка року» від «РІА плюс» (2013),
- ◆ почесний член журі Літ. конкурсу ім. Джона Буньяна (2015).

Про премію на сторінках періодики:

Ханас, В. Перші лауреати премії Іванни Блажкевич / В. Ханас // Тернопіль вечірній. – 1993. – 20 жовт. – С. 4.

Гаврильцьо, І. Названо нових лауреатів премії Іванни Блажкевич / І. Гаврильцьо // Тернопіль вечірній. – 1994. – 12 жовт. – С. 2. – (Подія).

Тадейчук, Є. Нові лауреати премії імені Іванни Блажкевич / Є. Тадейчук // Вільне життя. – 1994. – 14 жовт. – С. 3.

Нові лауреати премії Іванни Блажкевич: [за 1995 рік] // Тернопіль. – 1995. – №4. – С. 2

Премія імені Іванни Блажкевич: історія // Русалка Дністрова. – 1996. – Чис.18.

Наші гості – лауреати премії імені Іванни Блажкевич за 1996 рік : [подано вірші Я. Бензи, Я. Сачка, В. Ханаса] // Русалка Дністрова. – 1996. – Чис.20. – С. 3. – (Срібні сурми).

Нові лауреати премії Іванни Блажкевич: [за 1996 рік] // Тернопіль. – 1996. – № 4/5. – С. 2.

[Про вручення літературно-мистецької премії імені І. Блажкевич за 1999–2000 рр.: В. Кравчук, М. Іванців, Н. Волотовська, І. Козачок] // Свобода. – 2001. – 10 лют. – С.3; Вільне життя. – 2001. – 10 лют. – С.3; Літ. Україна. – 2001. – 15 лют. – С. 3.

Ониськів, М. Село Денисів : вручено премії імені Іванни Блажкевич : [за 2000 рік – М. Чопик, В. Дерій] // Вільне життя. – 2001. – 16 жовт. – С.1; Тернопіль вечірній. – 17 жовт. – С. 7.

Євген Удін : «Для дітей малюю, як для дорослих, тільки краще» : [Є. Удін – 13-й лауреат премії ім. Іванни Блажкевич] // Нова Терноп. газета. – 2006. – 23–29 серп. – С.5.

Присудження обласних премій в галузі культури, літератури, мистецтва, журналістики та архітектури // Рада. – 2008. – №11. – С.3.

Василенко, М. Відзначено кращих: [про присудження обласних премій в галузі культури за підсумками 2009 року] / М. Василечко // Вільне життя плюс. – 2010. – 24 берез. – С. 6.

Третяченко, О. Митцям – достойну шану: [про присудження

обласних премій в галузі культури за підсумками 2009 року] / О. Третяченко // Вільне життя плюс. – 2010. – 16 черв. – С. 6.

Премії в галузі культури // Свобода. – 2010. – 24 берез. – С. 11.

Про присудження обласних премій в галузі культури за підсумками 2010 року : розпорядження обл. держ. адміністрації та обл. ради // Свобода. – 2011. – 27 квіт. – С.5; Нова Терноп. газета. – 4 трав. – С. 6.

Курій, Н. Кращих у галузі культури відзначили преміями / Н. Курій // Свобода. – 2011. – 27 трав. – С. 3.

Визначено переможців обласних премій у галузі культури: [за підсумками 2011 року] // Свобода. – 2012. – 4 трав. – С. 3.

Присудження обласних премій : [II тур конкурсу в галузі культури] // Свобода. – 2013. – 27 груд. – С. 7.

Від комітету з присудження обласних премій вітаємо номінантів! : [премії за підсумками 2013 року] // Свобода. – 2014. – 15 січ. – С. 4.

Визначено лауреатів обласних премій в галузі культури // Свобода. – 2014. – 17 груд. – С.2; Вільне життя плюс. – 19 груд. – С. 1.

Садовська, Г. Обласні премії працівникам культури / Г. Садовська // Вільне життя плюс. – 2014. – 19 груд. – С. 1.

Лауреати обласних премій : [премії у галузі культури за 2014 рік] // Вільне життя плюс. – 2015. – 11 листоп. – С. 3.

Присуджено обласні премії в галузі культури за підсумками 2014 року // Свобода. – 2015. – 13 листоп. – С. 1.

Дмитрук, Г. Вшанування лауреатів обласних премій у галузі культури : [за 2015 рік] / Г. Дмитрук // Вільне життя плюс. – 2016.– 2 верес. – С.5. – (Вітаємо!); Свобода. – 2 верес. – С.1; Літ. Тернопіль. – 2016. – №1. – С. 2.

Визначено лауреатів обласної премії в галузі культури // Свобода. – 2017. – 28 черв. – С. 4.

Обласні премії в галузі культури : [премії за підсумками 2017 року] // Літ. Тернопіль. – 2018.– № 4.– С. 2.

Іменний покажчик лауреатів

Баліцька Марія (2013)	47
Барна (Іванців) Мирослава (1999–2000)	26
Бенза Ярослав (1996).....	24
Вихрущ Володимир (1994)	14
Волотовська Наталія (1999–2000).....	29
Гербіш Надійка (2017)	53
Герман Олег (2010)	37
Гнатович (Ткачук) Тамара (2014).....	50
Гребеньовська Стефанія (2002).....	34
Дем'янова Ірина (2015).....	51
Дерій Богдана (2002).....	35
Дерій Василь (2001)	33
Козачок Ірина (1999–2000)	30
Кравець Степан (2002)	37
Кравчук Володимир (1999–2000).....	27
Левицький Михайло (1993)	7
Мельничук Богдан (1994)	10
Паронова Віра (2002)	36
Савак Богдан (1994)	16
Сачко Ярослав (1996).....	23
Семеняк (Штангей) Валентина (2012)	45
Сенатович Оксана (1995).....	18
Сорока Петро (2011).....	43
Удін Євген (2006)	37
Хаварівський Богдан-Роман (1995).....	20
Ханас Володимир (1996).....	25
Хома Володимир (1993).....	8
Цибулько Михайло (1993).....	9
Чопик Марта (2001).....	31
Якубовський Володимир (1995).....	19

Зауваження та пропозиції

просимо надсилати на адресу:

Тернопільська обласна бібліотека
для дітей
вул. Коперника, 17
м. Тернопіль, 46001

Е-mail: chbibl@ukr.net

Інформаційно-бібліографічний відділ
т. 25–39–41